

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2005 r. przez BASF Aktiengesellschaft przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-101/05)

(2005/C 115/51)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 1 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga BASF Aktiengesellschaft z siedzibą w Ludwigshafen (Niemcy), reprezentowanej przez N. Levy'ego i J. Temple'a Langa, solicitors, oraz adwokata C. Feddersena, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie lub istotne zmniejszenie grzywny nałożonej na nią na podstawie decyzji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami pomocy prawnej oraz innymi kosztami i wydatkami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca kwestionuje grzywnę nałożoną na nią na mocy decyzji Komisji z dnia 9 grudnia 2004 r. dotyczącej postępowania prowadzonego na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (Sprawa COMP/E-2/37.533 — chlorek choliny), w której stwierdza się, że skarżąca brała udział w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na ustaleniu cen, łączeniu udziałów w rynku i uzgodnionych działaniach skierowanych przeciwko konkurentom w sektorze chlorku choliny, w obrębie EOG.

Na uzasadnienie swej skargi, skarżąca podnosi, że naruszone zostało jej prawo do obrony w ten sposób, że w komunikacie o zarzutach nie stwierdzono w sposób jednoznaczny istotnych elementów obliczenia grzywny nałożonej na skarżącą w ostatecznej decyzji. Skarżąca stwierdza w szczególności, że zwiększenie grzywny o 100 % w celu odstraszenia nie zostało jej w pełni wyjaśnione w komunikacie o zarzutach.

Zwiększenie grzywny w celu odstraszenia i ze względu na rozmiar przedsiębiorstwa jest niedopuszczalne na podstawie rozporządzenia 17/62⁽¹⁾ obecnie rozporządzenia 1/2003⁽²⁾, oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽³⁾, a ponadto nie jest ono konieczne. Zdaniem skarżącej całkowity rozmiar przedsiębiorstwa może być uwzględniony przy ocenie wpływu naruszenia na rynek, a nie jako podstawa zwiększenia grzywny. Skarżąca podnosi ponadto, że zwiększenie grzywny w celu odstraszenia powinno być stosowane z umiarem i

jedynie wówczas, gdy istnieją ku temu jasne powody, co nie miało miejsca w przypadku skarżącej.

Skarżąca podnosi ponadto, że zwiększenie grzywny o 50 % ze względu na recydywę, w oparciu o naruszenia, które miały miejsce prawie 40 lub 20 lat temu, jest niezgodne z zasadą pewności prawa i zasadą proporcjonalności. Skarżąca twierdzi również, że zwiększenie grzywny ze względu na recydywę zostało obliczone nieprawidłowo, ponieważ 50 % nie zostało obliczone od kwoty podstawowej, lecz od kwoty podstawowej już zwiększonej w celu odstraszenia i ze względu na rozmiar przedsiębiorstwa.

Skarżąca podnosi również, że miała również prawo do większego obniżenia grzywny na podstawie sekcji D komunikatu z roku 1996 w sprawie łagodnego traktowania.⁽⁴⁾ Twierdzi ona, że ma prawo do obniżenia grzywny, ponieważ w istocie nie kwestionowała stanu faktycznego, w związku z czym pozostała jedynie kwestia, czy Komisja prawidłowo oceniła współpracę skarżącej w zakresie innych aspektów komunikatu w sprawie łagodnego traktowania. Zdaniem skarżącej Komisja oceniła jej współpracę w sposób nieprawidłowy i niepełny, ponieważ zgubiła część akt. Zdaniem skarżącej decyzja nieprawidłowo opisuje treść pewnych twierdzeń skarżącej, pomija inne elementy współpracy skarżącej w ramach dochodzenia i zawiera niespójny opis współpracy. Skarżąca podnosi, że była w każdym razie uprawniona do zmniejszenia grzywny w większym stopniu.

Skarżąca podnosi w końcu, że Komisja błędnie ustaliła, iż miało miejsce jedno naruszenie ciągle, i że ujawnienie kwoty grzywny wobec mediów przed wydaniem decyzji stanowi naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przez Komisję oraz obowiązku dobrej administracji, co uniemożliwiło dokonanie prawidłowej oceny i niezależną weryfikację sprawy przez Kolegium Komisarzy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady nr 17, pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. nr 13 z 21 lutego 1962, str. 204)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1)

⁽³⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i na podstawie art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998 C 9, str. 3)

⁽⁴⁾ Komunikat Komisji w sprawie nienakładania lub obniżania grzywien w sprawach karteli (Dz.U. 1996 C 207, str. 4)